

NR. 10 - NOVEMBER 2022

ERHVERVS^XNYT

Udgives af Folkebevægelsen mod EU's Erhvervsudvalg

Foto: Shutterstock 1976173055 / metamorworks

KÆRE MODTAGERE AF ERHVERVSNYT

Folkebevægelsen mod EU's erhvervsudvalg udsender hermed ERHVERVSNYT nr. 10 til erhvervslivets organisationer, diverse medier, politikere og andre, som beskæftiger sig med EU-spørgsmål.

ErhvervsNyt udsendes som almindeligt brev og ikke som mail. Et stykke papir i hånden er ofte bedre end 10 mails i indbakken.

Dette nummer rummer tre indlæg:

Det første er et "klip" fra Den Danske Dyrælgeforenings hjemmeside om et nyt EU-direktiv,

Det andet er et debatindlæg af medlem af Erhvervsudvalget Thorkil Sohn om Euroen og Kronen.

Det tredje er Erhvervsudvalgets opfølgning på professor emeritus Ole Færgemanns artikel i forrige Erhvervsnyt.

Alle, der modtager Erhvervsnyt, er naturligvis velkomne til at kommentere det ved henvendelse til erhvervsudvalget – også gerne i form af (kritiske) læserindlæg.

Desuden må indholdet frit deles, kom-

menteres, anvendes og citeres, når blot "Erhvervsudvalget under Folkebevægelsen mod EU" anføres som kilde.

STØT UDVALGETS ARBEJDE

Såfremt nogle af Erhvervsnyts modtagere kunne tænke sig at støtte Folkebevægelsen mod EU arbejde, kan bidrag indbetales på Folkebevægelsens konto, reg. nr.: 9860 Konto: 025100

Man kan mærke et eventuelt bidrag "erhvervsudvalget" og pengene vil i så fald alene blive benyttet til erhvervsudvalgets udgifter, blandt andet vedr. disse udgivelser.

Eventuelle bidrag vil blive behandlet i henhold til reglerne for bidrag til partier mv., dette vil sige beløb under 20.000 kroner kan skænktes anonymt.

Reglerne må ikke omgås ved at sende flere mindre bidrag fra samme de facto giver, der måske har flere konti/firmaer.

Vi forventer at udgive vort næsteblad i begyndelsen af 2023.

Venlig hilsen

på vegne af Erhvervsudvalget under Folkebevægelsen mod EU,

Thorkil Sohn
Erhvervsudvalgets sekretær

Thorkil Sohn. Foto: Folkebevægelsen mod EU

ERHVERVSUDVALGETS
NYHEDSBREV HAR
MODTAGET TILSKUD FRA

EUROPA
nævnet

HENVENDELSER/POST TIL ERHVERVSUDVALGET

Thorkil Sohn
Att.: Erhvervsudvalget

Blidtsvej 26
6950 Ringkøbing

Tlf.: 9749 5407 / 2926 2307
erhvervsudvalg@folkebevaegelsen.dk

FOLKEBEVÆGELSEN MOD EU'S LANDSSEKRETARIAT

Lyngbyvej 42
2100 København Ø

Tlf.: 3536 3740
fb@folkebevaegelsen.dk

Tirsdag, onsdag og torsdag:
Kl. 10.00-15.00

Mandag og fredag:
Efter aftale

MEDLEMMER AF ERHVERVSUDVALGET

- Erik Høgh-Sørensen
- Frederik Bertram Lindegaard
- Karen Sunds
- Lars Rindsig
- Luise Hemmer Pihl
- Niels Jørgen Bæk Paulsen
- Pia Møller
- Thorkil Sohn
- Åge Staun

Layout: Ditte Marie Gyldenber

OM ERHVERVSNYT

Foto: Pixabay

VI HØRER GERNE FRA DIG

Alle, der modtager dette nyhedsbrev, er naturligvis velkomne til at kommentere det ved henvendelse til Erhvervsudvalget – også gerne i form af (kritiske) læserindlæg.

Desuden må indholdet frit deles, kommenteres, anvendes og citeres, når blot "Erhvervsudvalget under Folkebevægelsen med EU" anføres som kilde.

STØTTEBIDRAG

Hvis nogle af nyhedsbrevets modtagere kunne tænke sig at støtte Folkebevægelsen mod EU arbejde, kan bidrag indbetales på Folkebevægelsen mod EU's konto: 9860-025100 (Folkesparepasset) eller via MobilePay på 62755.

Man kan mærke et eventuelt bidrag "Erhvervsudvalget", og pengene vil i så fald alene blive benyttet til Erhvervsudvalgets udgifter, heriblandt disse nyhedsbreve.

Eventuelle bidrag vil blive behandlet i henhold til reglerne for bidrag til partier. Dette vil sige, at beløb under 20.000 kroner kan skænktes anonymt.

Reglerne må ikke omgås ved at sende flere mindre bidrag fra samme de facto giver, der måske har flere konti/firmaer.

AFMELDING/TILMELDING

Såfremt I ikke ønsker at modtage vores nyhedsbrev, sendes blot en mail til erhvervsudvalg@folkebevaegelsen.dk, og vi sletter jer straks pr. kulance, også selv om markedsføringsloven ikke omfatter politiske foreninger, som godt må sende materiale pr. post uden forudgående accept. Udsendelsen af dette nyhedsbrev er således lovlig.

Kender I andre, der måske gerne vil have nyhedsbrevet, så send gerne en mail herom med angivelse af post-adresse.

ERHVERVSUDVALGETS FORMÅL:

- ✘ At bidrage til at placere Folkebevægelsen mod EU centralt mediemæssigt i debatten om EU's negative påvirkninger af erhvervslivets forhold, samt aktivt at påvirke offentligheden i og udenfor den gruppe, der normalt defineres som erhvervslivet, i disse spørgsmål,
- ✘ At holde sig orienteret om udviklingen i EU's lovgivningsarbejde, og hvordan denne påvirker forskellige erhvervsformer,
- ✘ At udbygge netværk af forskellig art, og via disse påvirke og italesætte EU's påvirkning af det danske erhvervsliv,
- ✘ At opsøge erhvervslivets organisationer og få igangsat en dialog,
- ✘ At bidrage til Folkebevægelsen mod EU's pressesekretariats og landsledelsens arbejde med baggrundsviden og kontakter, eksempelvis i form af skriftlig eller personlig briefing, rådgivning, udarbejdelse af artikler (til publicering i eget eller i udvalgets navn) mv.

I hele sit virke ønsker udvalget at pointere, at erhvervslivet og fagbevægelsen bør have en fælles interesse i at bevare den danske arbejdsmarkedsmodel og udvalget vil arbejde for, at EU ikke blander sig i danske løn- og arbejdsvilkår.

NY EU-FORORDNING ÆNDRER DIN DYRLÆGES BEHANDLINGSMULIGHEDER

Indtil nu har din dyrlæge kunne tilpasse behandlingen til netop til dit dyr. Men fra [i dag] 28. januar skal dyrlægen behandle nøjagtigt efter producentens angivelser og kan ikke tilpasse behandlingens længde eller dosis til det enkelte sygdomstilfælde.

Foto: Shutterstock 1269691159 / thodonal88

Denne artikel er kopieret fra Den Danske Dyrlægeforenings (DDD) hjemmeside.

Du vil som dyreejer opleve følgende:

- Begrænsning af de præparater din dyrlæge kan vælge imellem til behandling af en sygdom
- Du skal møde op med dit dyr hos dyrlægen, før en allerede igangsat behandling kan forlænges.

FORMÅLET MED REGLERNE

Formålet med de nye EU-regler er at mindske brugen af blandt andet antibiotika til dyr for at bremse resistensudvikling.

Som dyrlæger har vi et ansvar for kun at bruge antibiotika i det omfang, det er nødvendigt.

LØSNINGER ER SVÆRE AT SE

Den Danske Dyrlægeforening har sammen med dyrlæger i de andre EU-lande gennem de sidste 4 år arbejdet på at få politikere i Danmark og EU til at anerkende ovenstående konsekvenser.

Lovgivningen om, at dyrlægens be-

handling ubetinget skal følge producentens beskrivelserne, er alligevel vedtaget.

Herved tilsidesættes dyrlægens faglighed.

Danmark er i forvejen et foregangsland i at begrænse anvendelsen af antibiotika til dyr – og resultatet af, at dyrlæger ikke længere kan bruge antibiotika på baggrund af deres uddannelse og veldokumenterede viden, vil medføre, at de nye EU-regler i flere tilfælde kommer til at have den modsatte effekt.

Antibiotikaforbruget vil stige, fordi dyrlægen nu skal ordinere præcist den mængde, som står beskrevet for produktet – også i de tilfælde, hvor en kortere behandling, og dermed et lavere medicinforbrug, kan helbrede dyret.

Lægemedelproducenterne står opgivende overfor et forslag om, at behandlingsbeskrivelserne for deres produkter blot skal tilpasses.

Det kommer til at tage adskillige år, hvis det overhovedet er muligt – og Den Danske Dyrlægeforening frygter, at producenterne i stedet vil tage lægemidlerne af markedet, så vi står tilbage uden lægemidler til at behandle dyr med.

DYRLÆGER HÅBER PÅ DIN FORSTÅELSE

Den Danske Dyrlægeforening og dyrlægerne i Danmark er frustrerede over at blive afskåret fra at bruge deres store viden om lægemidler til at behandle dit dyr bedst muligt.

Vi håber på din forståelse som dyreejer.

Som dyrlæger vil vi gøre vores bedste for dig og dine dyr inden for lovgivningens rammer.

Vi vil fortsat kæmpe for at vinde vores ret til en at behandle sygdomme ud fra en faglig vurdering.

HVEM EJER DANMARKS LANDBRUGSJORD?

Som en opfølgning på artiklen i Erhvervsnyt nr. 9 af professor emeritus Ole Færgemann¹ om dansk landbrugsjord vil udvalget anføre følgende.

Vi ved faktisk ikke, hvem der ejer de 60 procent af Danmarks areal, der er landbrugsjord.

Ingen myndighed registrerer, hvem der køber landbrugsjord, så man kan få et samlet billede af situationen.

At undersøge tingbøgerne er dels helt uoverskueligt og dels giver det ingen oplysninger om, hvem der er reel ejer af selskaber med videre, der står noteret.

Danmarks Statistik foretog på bestilling af Fødevareministeriet i 2020 en undersøgelse af omfanget af udenlandsk ejerskab.

De vurderede det til 660 km²; men skriver, at det er et skøn, da det er umuligt at få et korrekt overblik.

De fleste ordførere indenfor området fra de politiske partier mente ikke, at det var alarmerende – hvilket i og for sig er rigtigt, da det skønnede areal udgør cirka 2,5 procent af det samlede landbrugsareal.

Men der er ingen lovgivningsmæssig grænse eller hindring for udenlandske kapitalfondes køb og ingen mulighed for præcis opgørelse. Så det kan jo udvikle sig meget uden at man "opdager" det.

I 2021 blev der derfor fremsat ønske i Folketinget om at justere lovgivningen.

Forespørgslen i Folketinget fik dog til følge, at der blev nedsat en arbejdsgruppe, der skulle se på, om man kunne sætte grænser for udenlandsk opkøb uden at overtræde EU-regler med videre.

"Udenlandsk kapital kan være nyttigt, men det må ikke tage overhånd", som Fødevareministeriet² selv skriver.

Heri kan vi i Erhvervsudvalget kun være enige, selv om mange nok synes, at det ikke er noget problem.

Men hvis man ser på det ud fra et dansk landbrugssynspunkt – altså noget; der måske kunne interessere danske landboforeninger? – så kan det jo bevirke prisstigning på landbrugsejendomme.

Foto: Shutterstock 1757550275 / Nick Brundle Photography

I forvejen er kapitalkravene for køb af effektive landbrug enorme.

En fortsat konkurrence med udenlandsk kapital kan føre til, at danske landmænd ender som lejere eller bestyrere.

Desuden er det langt fra er sikkert, at de udenlandske investorer reelt er interesserede i landbrug; men snarere i sikker anbringelse af kapital, der måske af og til har en tvivlsom oprindelse, og at det reelt mest drejer sig om at føre store værdistigninger på jorden ud af landet.

Så hvordan vil disse ejendomme blive drevet ud fra et landbrugsfagligt synspunkt eller ud fra miljø- og klimahensyn?

Dette vil i mange tilfælde være udenfor ejernes primære interessefelt.

Interessant nok skal arbejdsgruppen kun beskæftige sig at "[...] *afdække mulighederne for at begrænse opkøb foretaget uden for EU [...]*" for igen at citere ministeriets hjemmeside.

Som om den indledende tidligere citerede passus at "det må ikke tage overhånd" ikke er noget problem, hvis Danmark opkøbes af interesser indenfor EU.

Måske har man ikke taget opkøb fra EU-lande med, fordi det grundet reglerne om fri bevægelighed for kapital med videre vil være vanskeligt at regulere?

Denne arbejdsgruppe har vi i øvrigt endnu ikke hørt noget til.

¹ Artiklen kan findes på folkebevaegelsen.dk/fakta-om-os/udvalg/erhvervsudvalg

² Fødevareministeriets hjemmeside under "Nyheder" 12.5.2021

HVORDAN ENDER DET MED EURO OG KRO- NE? OG MED EU OG DANMARK?

Debatindlæg af Thorkil Sohn

Foto: Shutterstock 527011816 / canadastock

DANSK ØKONOMI

Hvis man ser på eksporten og erhvervsvirksomhedernes regnskaber med de store briller, så buldrer dansk økonomi derud.

Vores konkurrencekraft er god. Vi lægger faktisk i top – også på verdensplan, og betalingsbalancen er i plus med et trecifret milliardbeløb.

Det er altså gået stik modsat de spådomme, som vi hørte efter euro-afstemningen i 2000, hvor dystre forudsigelser tårnede sig truende op, da vi stemte NEJ til at afskaffe Kronen.

Seriøse økonomer og politikere så det som en absolut nødvendighed, at vi fortsatte og styrkede fastkurspolitikken overfor euroen – ellers risikerede vi, at Kronen og dansk økonomi ville kollapse.

Det gik ganske omvendt - Nationalbankens bestræbelser måtte mest gå ud på, at Kronen ikke skulle ryge "ovenud" af valutaslangen.

Ikke mindst her på det sidste er ovenstående "wirtschaftswunder" blevet tydeligt.

Erhvervslivet og arbejdsgiverorganisationerne trygler om arbejdskraft, og beregner vi, hvilke enorme eksportindtægter, vi går glip af, hvis grænser-

ne ikke åbnes for kvalificerede folk.

Ja, der tales endda om, at vi risikerer ikke at have råd til velfærden, hvis vi ikke får den fornødne arbejdskraft.

Vi går nemlig glip af en enorm vækst i bruttonationalprodukt (BNP), og det er rigtigt, at det skader erhvervslivets samlede indtjening og det samlede BNP.

Det bør bemærkes, at det vel ikke er en given sag, at vi som individer bliver rigere af at blive flere.

Altså, at det øger gennemsnitsindkomsten og -velfærden, hvis behovet for arbejdskraft udfyldes med folk udefra.

Ganske vist producerer de nye ansatte realværdier/samlet BNP, men de forbruger sandsynligvis det samme som danskere både privat og i form af øgede offentlige udgifter til skoler, sundhed, infrastruktur og så videre.

For slet ikke at tale om, hvad vi skal gøre med den "importerede arbejdskraft" den dag, konjunkturerne går den anden vej og ledigheden stiger.

Allerede nu sker faktisk det helt besynderlige og omvendte; mens eksport og erhvervsliv er i fineste form, bliver enkeltpersoner fattigere på grund af den skyhøje inflation på syv til otte procent

på nuværende tidspunkt, der udhuler købekraften, hvilket rammer alle (også erhvervslivet, men de afbødes af at udsalgsprisen jo også stiger).

Dette rammer naturligvis allermost folk med lav indkomst. En inflation, der hovedsagelig skyldes to forhold:

1) De stigende importpriser på især energi og råvarer grundet Ukraine-krigen, sanktioner mod Rusland, vanskeligheder med forsyningslinjerne ovenpå Coronapandemien og en lav kronekurs med mere.

2) At Nationalbanken ikke i tilstrækkelig grad benytter det klassiske middel mod inflation, nemlig forhøjelse af renten. Man må nemlig holde kronekursen nede af hensyn til fastkursen overfor Euroen.

Så vi er samlet set i en situation, hvor vores økonomi er i en hidtil ret ukendt form for ubalance.

For erhvervsliv og handelsbalance går det opad – for privatøkonomien går det nedad.

Erhvervslivet har glæde af den kunstigt lave kronekurs, mens befolkningen lider under inflationen og kan vanskeligt hjælpes af staten (social kompensation) og af virksomhederne (lønstigning), da begge dele vil øge

tendensen til inflation.

EUROZONENS ØKONOMI

Her er man hjemstøgt af de samme problemer med hensyn til inflation, som er beskrevet ovenfor.

Ja, på en måde mere alvorligt i de syd-europæiske lande, hvor arbejdsløshed og fattigdom er langt mere påtrængende end hos os.

Så kommer det logiske spørgsmål: Hvorfor bruger Den Europæiske Centralbank (ECB) ikke det nævnte inflationsdæmpende middel: Renteforhøjelse?

Ja, man har haft nogle mindre renteforhøjelser; men slet ikke i samme grad som eksempelvis USA, og dette har bevirket, at euroen nu står med den laveste kurs overfor dollar nogen sinde.

For første gang er en dollar mere værd end en euro.

Det bør bemærkes, at det netop er disse "manglende" renteforhøjelser i Eurozonen, der hindrer vores egen nationalbank i at reagere hensigtsmæssigt med tilstrækkelige renteforhøjelser.

Svaret synes at ligge i, at de tidligere nævnte sydeuropæiske lande med høj gæld, ikke mindst Grækenland og Italien, men vel også Spanien og Frankrig med flere ikke kan "klare" en renteforhøjelse.

Euroen hindrer dem naturligvis i (som i "gamle" dage), at kunne justere kursen og tilpasse deres (penge)politik til situationen.

Derfor går det galt - helt i overensstemmelse med den klassiske økonomiske teori, der klart forudsiger såkaldte "asymmetriske chok" (et andet ord for nød og elendighed) i et fælles valutaområde, hvis statsfinanser, erhvervs politik, skatter, socialforhold og i virkeligheden næsten alt andet er samordnet, dette vil sige styret centralt.

Det er blandt andet det, der "driver" den EU-integration, som centrerer

mere og mere magt i Bruxelles, men som dog endnu ikke har formået at gøre de nationale regeringer til rene kommuner.

Derfor står ECB i et valg mellem pest og kolera. Skal man forhøje renten og risikere et sydeuropæisk sammenbrud - hvilket er det sammen som en ny eurokrise? Eller lade inflationen fortsætte med udsigt til politisk og social uro - og dermed risiko for, at medlemslandenes regeringer tvinges ud i sociale kompensationer, der øger finanslovsunderskuddet i de samme lande langt ud over det af EU tilladte? Og presser inflation og gæld yderligere i de samme svage lande?

I en pressemeddelelse her i sommers "indrømmede" ECB indirekte ovenstående. De oplyste blandt andet, at de ville undgå en sprængning af euroområdet.

HVORDAN ENDER DET HER?

Ja, i eurozonen kan man jo håbe på et "mirakel"; nemlig at inflationen stopper af sig selv, fordi energi- og råvarepriser igen falder. Hvilket jo blandt andet afhænger af, om der bliver fred i Ukraine og et bedre forhold til Rusland, så energiforsyningen kan genoptages og sanktionerne lempes.

Dette synes dog ikke at være politisk muligt at fremme dette - for så vil vi jo lade magt sejre over ret.

En anden mulighed er, at der kan findes nye forsyningskilder til en billig pris eller at man kan spare på blandt andet energi - hvilket ikke lige ligger i kortene indenfor en overskuelig fremtid.

Så - så vidt jeg kan se - kan det blive nødvendigt at gribe til en tredje mulighed: Man må fritage de sydeuropæiske lande for det meste af deres gæld.

Det er jo et allerede afprøvet middel, idet EU tidligere har vedtaget såkaldte hjælpe- og genopretningspakker til en samlet værdi af mindst 1.300 milliarder euro - som i høj grad i virkeligheden er en overførsel af penge fra nord til syd.

Om det bliver nødvendigt igen at gribe til en kollektivisering af de sårbare landes gæld er altså et åbent spørgsmål.

Og i Danmark har altså forskrevet os til noget, vi tror er "en europæisk nødvendighed af stål" og som det er nærmest er forbudt at anfægte: Vi har deponeret vore handlemuligheder hos ECB grundet fastkurspolitikken.

Vel at mærke en fast kurs overfor kun en valuta: Euro.

Altså en fast kurs overfor det område, hvor under halvdelen af vores eksport går til.

En flydende valutakurs, som man hælder til i Sverige, vil tilpasse valutakursen til et vægtet gennemsnit af de landes valutaer, som vi handler med.

Dette vil nok føre til en stigning i Kroens kurs og dermed vanskeligere eksportforhold, men til gengæld bedre importforhold og dermed lavere inflation og lavere priser på energi og råvarer. Og vel alt i alt en sundere og mere fair måde at handle internationalt på?

Men summa summarum: Jeg tror, vi alle - og det gælder også erhvervslivet - skal være glade for, at befolkningen trodsede eksperter, regering, fagforbund, erhvervsorganisationer og alt andet, der var noget ved musikken i Danmark i år 2000. Og stemte NEJ til euro.

Vi ved jo ikke, hvad der sker. Situationen er usikker, men hvis (og jeg siger udtrykkeligt *hvis*) euroen kollapser, eller man tvinges til at lade de mest solide lande "kautionere" for sydeuropæisk gæld - ja, så er det en god forsikring for os, at vi har vores egen gode gamle krone.

Fastkurspolitikken kan vi, hvis udviklingen eller ligefrem en katastrofe gør det ønskeligt eller nødvendigt, nemlig komme ud af.

Det kan de lande, der har euro, ikke.